U Grčkoj se više od 12 godina rad s počiniteljima provodi u kontekstu kaznenog posredovanja, što je obavezan proces koji se pokreće po nalogu Tužiteljstva. Institucija kaznenog posredovanja u grčkom kaznenom sustavu uvela je restorativni postupak koji se temelji na Europskoj direktivi o posredovanju u kaznenom postupku.

Za ovaj postupak potreban je pristanak i žrtve i počinitelja, a primjenjuje se prije ili nakon procesuiranja kaznenih djela nasilja u obitelji. Pretpostavka za provedbu kaznene medijacije je obveza počinitelja da neće ponovo počiniti kazneno djelo nasilja u obitelji, da će sudjelovati u posebnom programu savjetovanja, te da će žrtvi isplatiti novčanu naknadu. Postupak se pokrece na prijedlog tužitelja, a može se pokrenuti i na zahtjev počinitelja/okrivljenika.

Do danas o postupku ne postoje organizirani podaci dostupni javnosti i akademskim subjektima, a postojeća istraživanja otkrivaju nedostatke njegovog sadašnjeg oblika, ističući različite probleme i prepreke. Točnije, nedostatak javne svijesti, nedovoljna obuka za stručnjake, nejasan pravni okvir i smjernice za uključene strane, kao i nepostojanje dovoljnog broja javnih organizacija koje bi mogle preuzeti ove savjetodavne programe diljem Grčke. Visoki vrhovni sud naložio je prikupljanje podataka tijekom evaluacije procesa, ali podaci još nisu objelodanjeni niti objavljeni.

Savjetodavne organizacije imaju niz problema, poput povećanog obima posla, nedostatka osoblja i nepostojanja ustaljenog protokola ili psihološkog pristupa za lakše provođenje programa savjetovanja i suradnju unutar različitih službi. Što se tiče psihološkog pristupa, usvajanje sistemskog modela dovodi do dodatnih problema, kao što su otezanje i smanjenje broja servisiranih slučajeva, kao i obvezna prisutnost počinitelja i žrtve te njihova nespremnost na suradnju.

Dalje, u radu sa stranacima, ili ljudima koji imaju psihičke bolesti, ili su ovisnici o drogama i alkoholu, mogu se pojaviti i problemi u komunikaciji zbog jezičnih granica, odnosno potrebe za specijaliziranim liječenjem. Tijekom procesa, počinitelj se naziva “prestupnik” umjesto “počinitelj”, pristup koji može dovesti do problema stigmatizacije. Također, tijekom postupka korisnik ne preuzima odgovornost za čin, što je od velike važnosti za rad s počiniteljem.

Zaključili smo da postoji potreba za preispitivanje i evaluaciju postojećeg procesa, koji bi imali cilj identificirati dugoročni učinak ovog postupka i odgovornost počinitelja, te prikupljanje podataka koji opisuju ishod i kvalitetu medijacije.

S obzirom na gore navedeno, potrebno je napraviti nekoliko političkih promjena. Konkretno,

potrebno je razviti specijaliziranu obuku stručnjaka, bolju suradnju unutar službi, povećanje uključenih specijaliziranih organizacija i personalizirani pristup radu s počiniteljima.